

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **CZENERGO s. r. o.**, IČ: 252 32 568
sídlem Brožíkova 2478/1, 301 00 Plzeň
zastoupena advokátem Mgr. Martinem Vostrackým
sídlem Úslavská 752/33, 326 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 65, 100 10 Praha 10

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 1. března 2021, č. j. MZP/2021/520/230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. března 2021, č. j. MZP/2021/520/230 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a současně potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Plzeň (dále jen „inspekce“ nebo „ČIŽP“), ze dne 8. 1. 2021, č. j. ČIŽP/43/2020/6248 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým ČIŽP žalobkyni shledala vinnou z přestupku dle § 125d odst. 5 písm.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

a) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), za což jí dle § 125d odst. 8 písm. d) vodního zákona uložila pokutu ve výši 10 000 Kč.

2. ČIŽP shledala žalobkyni vinnou z toho, že dne 21. 5. 2019 provozovala vodní dílo MVE U Černých I a II na pozemku parc. č. st. 137 v k. ú. Olešná u Radnic na toku Berounka, ř. km. 108,8 (dále jen „MVE“) osazené vodočetnou latí, na které nebyla vyznačena minimální hladina v rozporu s podmínkou uvedenou v kapitole „E.2 Provádění měření a pozorování“ manipulačního řádu, schváleného rozhodnutím Městského úřadu Rokycany, odborem životního prostředí ze dne 8. 7. 2013, č. j. MeRo/3563/OŽP/13, ve znění pozdějších doplňků (dále jen „MŘ“), která stanovila, že *„pro kontrolu hospodaření s vodou je osazena vodočetná lat' s vyznačenou minimální kótou hladiny“*. Žalobkyně tedy porušila povinnost vlastníka vodního díla dodržovat podmínky a povinnosti, za kterých bylo vodní dílo povoleno a uvedeno do provozu, zejména dodržovat provozní a manipulační řád, stanovenou v § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona.

Obsah podání účastníků řízení

3. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí za nezákonná a žalobní námitky dělí do třech níže uvedených oblastí.

Zjištění skutkového stavu a jeho způsob

4. Žalobkyně předně namítá, že zjištění skutkového stavu nebylo provedeno v souladu s právními předpisy. Podkladem pro prvostupňové rozhodnutí byl důkaz zajištěný ČIŽP dle § 138 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Provedené zajištění odporovalo správnímu řádu a předmětný důkaz tak nešlo použít ve správním řízení. Jednou z podmínek zajištění důkazů je důvodný předpoklad, že provedení daného důkazu může podstatně ovlivnit řešení otázky, která bude předmětem rozhodování. Z protokolu o zajištění důkazu, stejně jako z dalších písemností, je však zřejmé toliko to, že inspekci došel podnět. Není jasné, zda se jednalo o návrh ve smyslu § 44 správního řádu nebo o podnět k zahájení řízení z moci úřední dle § 42 téhož zákona. Byl-li podán návrh ve smyslu § 44 správního řádu, pak bylo řízení zahájeno dnem, kdy takový podnět došel správnímu orgánu, a nebylo možno postupovat dle § 138 správního řádu, neboť takový postup se užije jen před zahájením řízení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné a zajištění důkazu je v rozporu s právními předpisy.
5. Žalobkyně dále uvádí, že správní orgán vedl ohledání za účelem kontroly „suchého jezu“ a pro tuto okolnost také následně zahájil správní řízení. Správní orgán ji však shledal vinnou za to, že provozovala vodní dílo osazené vodočetnou latí, na které nebyla vyznačena minimální hladina, tj. pro jiný skutek, než pro který správní orgán zahájil správní řízení a proti kterému směřovalo zajištění důkazu. Pro zajištění důkazu tedy nebyly splněny zákonné předpoklady a předmětný protokol tak nemohl být podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí.
6. Žalobkyně namítá účelovost a nezákonnost postupu ČIŽP. Inspekce měla postupovat dle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád) (dále jen „kontrolní řád“), nikoliv dle § 138 správního řádu, neboť pro zvolený postup nebyly splněny zákonné podmínky. Pracovník ČIŽP provedl příslušný úkon v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) a § 9 písm. e) kontrolního řádu, neboť žalobkyni o jeho uskutečnění neobeznánil. Žalobkyně tudíž nemohla být přítomna a kontrolovat způsob provádění. Údaje získané takovýmto nesprávným postupem nemohly být podkladem pro rozhodnutí ve správním řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Žalobkyně navíc namítá, že kontrolu provedl jen jeden pracovník ČIŽP a že není ani zřejmé, zda se jednalo o oprávněnou úřední osobu dle § 15 odst. 2 správního řádu. Považuje za absurdní, že se mohla dostavit na místo na základě telefonického kontaktu pracovníka ČIŽP, který pracovník učinil až v závěru kontroly (z protokolu vyplývá, že kontrola probíhala od 8:56 do 10:18, přičemž k pokusu o kontaktování došlo v 10:14).

7. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 As 132/2016-34. Uvedla, že se neztotožňuje s názorem, že se tento judikát v jejím případě neuplatní. Dovojuje, že výsledky a zjištění kontroly provedené v rozporu s právními předpisy nemohou být použity jako podklad pro zahájení a vedení správního řízení a pro rozhodnutí o správním deliktu.
8. Žalobkyně zpochybňuje věrohodnost protokolu o zajištění důkazu ohledáním ze dne 21. 5. 2019, neboť jej podepsala pouze osoba provádějící ohledání, nebyly přítomny žádné jiné osoby a protokol nepodepsala žádná další nezávislá osoba. Žalobkyně zároveň sporuje věrohodnost tvrzení o pokusu kontaktovat odpovědnou osobu z obsahu protokolu, když z daného nelze jednoznačně uzavřít, že se pracovník ČIŽP o kontaktování odpovědného pracovníka pokusil. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na bod 19 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 1 As 181/2016-33, dle kterého prostým zápisem z inspekčního šetření nelze prokázat, že se ČIŽP o kontaktování odpovědného pracovníka v daný okamžik skutečně pokusila. Žalobkyně namítá, že sám pracovník ČIŽP zmiňuje, že žalobkyni nekontaktoval, byť pro to byl dostatečný časový prostor. Odůvodnění postupu dle § 138 správního řádu je pouze účelové a vede k formálnímu odůvodnění postupu ČIŽP.
9. Žalobkyně ve vyjádření uvádí, že pro postup dle § 138 správního řádu chyběly podmínky a že užití tohoto postupu nebylo vůbec zdůvodněno. Dle žalobkyně zvolila ČIŽP tento postup účelově. V případě umožnění osobní účasti žalobkyně by mohlo dojít například k bližší kontrole jednotlivých značek na vodočetné lati s jejím případným očištěním od nečistot. Pak by nešlo o porušení povinnosti, ale došlo by k naplnění prevenčního působení, na které správní orgány zcela rezignovaly.
10. Žalobkyně v replice ze dne 28. 6. 2021 k nezákonnosti způsobu provedení kontroly a k naplnění podmínek dle § 138 správního řádu odkazuje na rozsudek Městského soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 9 A 245/2015-59. Odmítá argumentaci žalovaného, že provoz MVE lze ovládat na dálku. To, že inspektor v rámci provádění ohledání místa za účelem kontroly údajného suchého jezu náhodně narazil na skutečnosti naznačující existenci jiného protiprávního jednání, nemůže dle žalobkyně ospravedlnit nezákonný postup ČIŽP.
11. Žalobkyně uvádí, že svým jednáním naplnila význam prevenčního působení, který je třeba ve všech souvislostech vzít v potaz. Uvádí, že v odvolání podrobně uvedla příslušná tvrzení a k jejich prokázání označila a předložila důkazy s tím, že provedla opatření, která mají za cíl zpřesnit příslušná měření z důvodu nevodorovnosti přelivné hrany jezu. Na základě zhodnocení dosavadního stavu umístila vodočetnou lať na vhodnější místo a osadila sondy pro regulaci turbín MVE. Dané promítla do dodatku MŘ, který spolu s žádostí o povolení zkušebního provozu nového měření regulační sondy předložila Městskému úřadu Rokycany, Odboru životního prostředí, který předložený dodatek vzal na vědomí.

Nenaplnění všech atributů odpovědnosti za přestupek

12. Žalobkyně dále namítá, že správní orgány nezohlednily všechny rozhodné skutečnosti mající přímý vliv na posouzení skutkového stavu. Neztotožňuje se s vypořádáním odvolacích námitek žalovaným.
13. Žalobkyně poukazuje na rozpor ve skutkových zjištěních ČIŽP, která uvádí, že žalobkyně provozovala MVE v rozporu s platným MŘ, neboť na vodočetné lati chybělo vyznačení minimální hladiny, zároveň však ČIŽP připouští, že označená vodočetná lať měla vyznačenou minimální hladinu a že v době zajištění byla dodržena hladina na jezu na minimální kótě hladiny dle MŘ. Žalobkyně namítá, že je-li objektem přestupku chráněný zájem na zachování minimálního zůstatkového průtoku vodního toku, tak k jeho ohrožení dojít nemohlo, pokud byla dodržena hladina na jezu na minimální kótě hladiny. Nemohlo tedy dojít ani k naplnění všech atributů odpovědnosti za přestupek. Žalobkyni zároveň není zřejmé, z jakých podkladů (částí MŘ) ČIŽP vycházela při určení aktuální hodnoty vodní značky.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí

14. Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost prvostupňového i napadeného rozhodnutí. Žalobkyně namítá, že pokud ČIŽP dospěla k závěru o dodržení hladiny na jezu na minimální kótě hladiny, musela k tomu dospět na základě toho, že výše hladiny byla zřejmá z vodočetné latě, neboť jiný důvod tohoto zjištění ČIŽP ve svém rozhodnutí neuvedla. Z tohoto je dle žalobkyně evidentní vnitřní nesourodost odůvodnění výroku a rozpor mezi rozhodnutím a důvody.
15. Žalobkyně zároveň s odkazem na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 11. 1994, č. j. 6 A 12/94-13, uvádí, že je nezbytné postavit najisto skutečnost, že ohrožení zákonem chráněného zájmu nastalo provozní činností žalobkyně. Náhon jezu a vodočetná lať jsou totiž společné pro dva subjekty. Správní orgány dle žalobkyně rezignovaly na posouzení míry provozní činnosti těchto subjektů, když o tomto neučinily žádná skutková zjištění.

Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje žalobu zamítnout. Odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní důvody vycházejí z odvolacích námitek. Zároveň konstatuje, že žalovaný se mylí, uvádí-li, že nosnou myšlenkou napadeného rozhodnutí měla být otázka zajištění minimálního zůstatkového průtoku dle § 36 vodního zákona a jeho zjištění.
17. Žalovaný dále shrnuje vlastnickou strukturu MVE U Černých I a II a MVE Olešná I a II. Jednatelům žalobkyně je V. Č., který spolu s A. Č. spoluvlastní obě MVE. Žalobkyni samotnou pak lze na základě § 126 vodního zákona považovat za vlastníka jí provozované MVE U Černých I a II, neboť s vlastníky uzavřela dne 21. 2. 2011 Smlouvu o pronájmu nemovitostí a technologie uvedené MVE. Manželé Č. pak provozují MVE Olešná I a II. Oba tyto podnikatelské subjekty využívají pro pohon svých elektráren náhon, odvádějící vodu z toku řeky Berounky, v ř. km. 108,8. Elektrárny se nacházejí vedle sebe a hladina vody v řece ovlivňuje činnost obou z nich. Pro obě elektrárny také platí jeden a tentýž manipulační řád (dále též „MŘ“).
18. Žalovaný odkázal na § 51 odst. 1 správního řádu, dle kterého lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Použití důkazů z jiného řízení (např. z kontroly dle kontrolního řádu nebo postupem dle § 138 správního řádu) je přípustné. Inspektor ČIŽP vstoupil na veřejně přístupné pozemky MVE a prováděl ohledání se zaměřením na ověření podezření na tzv. suchý jez, přitom náhodně narazil na skutečnosti naznačující existenci jiného protiprávního jednání. ČIŽP mohla tyto skutečnosti využít k zahájení nového, jiného správního řízení. K zahájení jiného řízení je třeba mít podklady či poznatky, z nichž plyne důvodné podezření, není třeba mít jistotu. Protokol o zajištění důkazu ohledáním lze oprávněně považovat za podklad pro vydání napadeného rozhodnutí, neboť byl pořízen v souladu s § 138 správního řádu.
19. Žalovaný uvádí, že zahájení správního řízení a uskutečňování zajišťování důkazu předcházelo podání podnětu k prošetření tzv. suchého jezu. V návaznosti na toto prověřování inspekce zjistila a zadokumentovala, že žalobkyně nesplnila podmínku dle bodu E.2 MŘ, tedy že pro kontrolu hospodaření s vodou je osazena vodočetná lať s vyznačenou minimální kótou hladiny. Inspekce tedy důkazy zajistila v situaci, kdy měla dostatečné vstupní indicie o tom, že žalobkyně provozuje MVE v rozporu s platným MŘ. Inspekce

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

navíc měla z předchozí úřední činnosti informace, že žalobkyně porušuje povinnosti dle MŘ, když dne 4. 10. 2018 zjistila pokles hladiny vody v nadjezí pod stanovenou mez.

20. Žalovaný uvádí, že s problematikou zajištění důkazu dle § 138 správního řádu se vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Rozebírá dvě okolnosti, které musí být kumulativně splněny, existenci důvodného podezření, že důkaz nebude možno později provést vůbec nebo jen s velkými obtížemi, a důvodný předpoklad, že provedení důkazu může podstatně ovlivnit řešení otázky, která bude předmětem rozhodování. Osoby, které by byly účastníky řízení, mají právo být přítomny u zajištění důkazu a vyjádřit se k němu, výjimku představuje situace, kdy hrozí nebezpečí z prodlení. Žalovaný uvádí, že v projednávané věci mohlo provedení ohledání podstatně ovlivnit řešení otázky spáchání přestupku. K existenci důvodné obavy, že ČIŽP nebude moci důkaz provést vůbec nebo jen s velkými obtížemi za situace, kdy žalobkyni předem oznámí zahájení kontroly postupem dle kontrolního řádu, žalovaný odkazuje na správní spis, dle kterého měla inspekce dostatečné a důvodné indicie o tom, že v případě informování žalobkyně by důkaz nemohla provést vůbec. Provoz MVE je totiž automatický a MVE lze ovládat na dálku, čímž lze ovlivnit úroveň hladiny v nátoku vody do MVE a zakrýt značku minimální kóty hladiny vodou natékající do MVE. Z toho pro ČIŽP plynula existence nebezpečí z prodlení pokusu o zajištění důkazu postupem dle kontrolního řádu, tedy v předem stanoveném termínu. Inspekce žalobkyni usnesení o zajištění důkazu oznámila dodatečně, žalobkyně měla možnost se proti němu odvolat, a inspekce se tak postupem dle § 138 správního řádu nijak nedotkla žalobčích procesních práv.
21. Žalovaný uvádí, že žádný právní předpis neukládá inspekci povinnost postupovat při zajišťování důkazu pouze podle kontrolního řádu, volba způsobu zajištění je na inspekci. K trvání provedení zajištění důkazů v délce desítek minut žalovaný uvádí, že takovou délku nelze považovat za nijak excesivní.
22. Námitku ohledně účelovosti postupu dle § 138 správního řádu navrhuje žalovaný zamítnout. Uvádí, že nezákonný postup při zajišťování důkazu musí prokázat žalobkyně. Ta se nemůže svého důkazního břemene zbavit poukazem na účelovost ohledání vedoucí k formálnímu odůvodnění postupu podle § 138 správního řádu. Kdyby žalobkyně splnila důkazní břemeno, žalovaný by přezkoumal předmět, rozsah a účel ohledání ze dne 21. 5. 2019. Žalobkyně však ani v rámci žaloby nepředložila nové návrhy na dokazování ani svá tvrzení o účelovosti postupu dle § 138 správního řádu nedoložila žádnými důkazními prostředky.
23. Žalovaný uvádí, že objektem přestupku není zájem na zachování minimálního zůstatkového průtoku, nýbrž zájem na provozování MVE v souladu s platným manipulačním řádem. Žalovaný považuje námitku žalobkyně ohledně nenaplnění všech atributů odpovědnosti za přestupek za účelovou, neboť v případě přestupků právnických osob se dle zákona o přestupcích uplatní objektivní odpovědnost, tedy odpovědnost bez ohledu na zavinění. K uznání žalobkyni vinnou stačilo pouhé ohrožení zájmu chráněného zákonem o vodách, tedy zájmu na provozování vodního díla v souladu s platným manipulačním řádem (§ 56 odst. 1 písm. a) vodního zákona). Žalovaný uvádí, že pokud obviněný z přestupku v přestupkovém řízení zpochybní některý z důkazů, přesouvá se na něj důkazní břemeno a je na něm, aby na podporu svých tvrzení označil důkazy.
24. Žalovaný uvedl, že naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v provozování MVE, osazené vodočetnou latí bez vyznačení minimální hladiny vody v nátoku do MVE, bylo v projednávaném případě zjištěno a prokázáno. Dle žalovaného se jedná o ohrožovací

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

přestupek a nemusí dojít k poruše chráněného zájmu. Nejde však o přestupek marginální. Žalovaný uvádí, že úvaha o nezajištění minimálního zůstatkového průtoku na přilehlém jezu, z něhož se odebírá voda pro potřeby obou MVE, se může odvíjet teprve od fyzického, nivelačně zaměřeného a neodstranitelného vyznačení minimální hladiny vodního toku v náhonu obou MVE. Žalobkyně není trestána za nedodržení minimálního zůstatkového průtoku, jak uvádí, nýbrž za nevyznačení minimální vodní hladiny. Při absenci vyznačení této hladiny neexistuje možnost kontroly úrovně stanovené minimální hladiny a dochází tedy k přímému ohrožení vodohospodářských a ekologických funkcí vodního toku.

25. Žalovaný dále namítá, že požadavek na posouzení míry provozní činnosti provozujících subjektů na daný stav není na místě, neboť subjekty nesou společnou a nerozdílnou odpovědnost. Připomíná, že MVE Olešná a MVE U Černých jsou personálně propojené v osobě jednatele žalobkyně.

Žalovaný konečně nesouhlasí s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Uvádí, že ČIŽP použila slovní spojení „byla dodržena hladina jezu v minimální kótě hladiny dle revize manipulačního řádu ze dne 12. 9. 2019“ ve vztahu k úvahám o existenci či neexistenci polehčujících okolností. Žalovaný upozorňuje, že ČIŽP v této souvislosti výslovně odkázala na dodatek MŘ (tj. revizi) a zohlednila samotnou existenci MŘ jako polehčující okolnost. Dle žalovaného toto neznamená, že ČIŽP uznala, že kóta minimální hladiny byla na náhonu do MVE jakkoliv vyznačena. Žalovaný připouští, že takovéto posouzení polehčující okolnosti je do jisté míry nejednoznačné. Odmítá však následek ve formě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.

26. Žalovaný v duplice ze dne 20. 7. 2021 k rozsudku Městského soudu 9 A 245/2015-59 uvádí, že soud vycházel z odlišného skutkového stavu, neboť pracovníci kontrolního orgánu neoznámili konání zajišťování důkazu vůbec. V projednávané věci ČIŽP žalobkyni kontaktovala a sdělila jí, že má možnost se obhlídky zúčastnit. To, že se žalobkyně ohledání zúčastnit nemohla ani nemohla zajistit přítomnost pověřené třetí osoby, nelze považovat za porušení zákona ze strany ČIŽP. K tvrzení žalobkyně, že automatický provoz MVE nemá žádný vliv na vodočetnou lať, žalovaný upozorňuje, že žalobkyně neoznačila žádný důkaz ani nenavrhla provedení žádného důkazu.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, a shledal, že žaloba není důvodná.
28. Soud o věci rozhodl bez jednání, jelikož účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
29. Posouzením skutkově i právně obdobné věci se již zabýval čtrnáctý senát tohoto soudu v rozsudku ze dne 9. 11. 2022, č. j. 14 A 14/2021-39, ve kterém zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí ČIŽP. V dané věci shledala pana V. Č. (jednatele žalobkyně, která je provozovatelkou MVE U Černých I a II, a současně provozovatele MVE Olešná I a II), vinným z toho, že dne 21. 5. 2019 provozoval vodní dílo MVE Olešná I a II na toku Berounka, ř. km. 108,8 osazené vodočetnou latí, na které nebyla vyznačena minimální hladina v rozporu s podmínkou uvedenou v MŘ. Vzhledem k tomu, že MVE Olešná I a II sdílí vodočetnou lať s MVE U

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Černých I a II, jednalo se o totožný přestupek zjištěný na základě stejného šetření dne 21. 5. 2019. Soud nyní neshledal důvod se od dříve přijatých závěrů čtrnáctého senátu tohoto soudu odchýlit.

Zjištění skutkového stavu a jeho způsob

30. Žalobkyně i její jednatel v minulosti vedli několik správních i soudních řízení, ve kterých uplatňovali stejné námitky týkající se účelového a nezákonného postupu inspekce při zajištění důkazu dle § 138 správního řádu. Soud při jejich posouzení vychází ze závěrů Nejvyššího správního soudu uvedených v rozsudku ze dne 20. 1. 2022, č. j. 4 As 199/2021-37, a v rozsudku ze dne 24. 7. 2023, č. j. 4 As 295/2021-37. Nejvyšší správní soud ve výše uvedených rozhodnutích posuzoval zákonnost postupu ČIŽP při zjišťování skutkového stavu ve věcech MVE Olešná II a MVE U Černých II dne 4. 10. 2018. Shledal, že ČIŽP pochybila, jestliže nepostupovala při kontrole MVE podle kontrolního řádu. Toto porušení procesních předpisů však dle Nejvyššího správního soudu nepředstavovalo takové pochybení, které by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze aplikovat rovněž v nynější věci.
31. Žalobkyně předně namítá nesprávný postup při dokazování tím, že inspekce zajistila důkazy bez přítomnosti žalobkyně, a proto údaje takto získané dle žalobkyně nemohly sloužit jako podklad pro rozhodnutí ve správním řízení. Soud námitku žalobkyně neshledal důvodnou.
32. Podle § 138 odst. 1 správního řádu před zahájením řízení lze z moci úřední nebo na požádání toho, kdo by byl účastníkem, zajistit důkaz, je-li důvodná obava, že později jej nebude možno provést vůbec nebo jen s velkými obtížemi, a jestliže lze důvodně předpokládat, že provedení tohoto důkazu může podstatně ovlivnit řešení otázky, která bude předmětem rozhodování. O zajištění důkazu vydá správní orgán usnesení, které se oznamuje osobám, jichž se přímo dotýká. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, lze usnesení oznámit i dodatečně s výjimkou oznámení osobám, které musí při provádění úkonu poskytnout osobní součinnost.
33. Podle § 138 odst. 3 správního řádu nehrozí-li nebezpečí z prodlení, mají ti, kdo by byli účastníky a jsou správnímu orgánu známi, nebo jejich zástupci či zmocněnci právo být přítomni u zajištění důkazu a vyjádřit se k němu; o tom je správní orgán vyrozumí.
34. Při jejím posouzení vycházel z usnesení o zajištění důkazu, protokolu o zajištění důkazu a z prvostupňového rozhodnutí.
35. V usnesení o zajištění důkazu ze dne 22. 5. 2019, č. j. ČIŽP/43/2019/3529, inspekce uvedla, že dne 21. 5. 2019 „zaznamenala při šetření podnětu na tzv. „suchý jez“ u MVE Olešná I a II a MVE U Černých I a II v obci Olešná č.p. 31 na toku Berounka, ř. km. 108,80, že dle vodočetné latě voda v toku nešla přes jez v dostatečné výši a byl zahrazen rybí přechod a tím nemusela být dodržena podmínka minimálního zůstatkového průtoku v korytě toku. Tím mohl být spáchán přestupek dle ust. § 125d odst. 5 písm. a) vodního zákona. Aktuální stav na dané lokalitě mohl být kdykoliv během několika minut změněn, a to manipulací s vodou na daných MVE, a existovala tak důvodná obava, že důkaz, jehož provedení může podstatným způsobem ovlivnit řešení otázky, která bude předmětem rozhodování v řízení o přestupku, nebude možné později provést“.
36. Do správního spisu založila ČIŽP také protokol o zajištění důkazu vyhotovený dne 21. 5. 2019, v němž podrobně popsala zjištěné skutečnosti týkající se MVE žalobkyně a odkázala

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

na pořízenou fotodokumentaci a videodokumentaci. Dle protokolu byl v 10:14 (dle telefonu v 10:10) telefonicky kontaktován pan Č., jednatel žalobkyně a zároveň provozovatel MVE Olešná I a II, s tím, že se může ohledání osobně zúčastnit. Pan Č. sdělil, že se bohužel nemůže dostavit a že má být ohledání provedeno bez něj. Na místě se kromě pracovníka ČIŽP nenacházela žádná další osoba. V protokolu se dále uvádí, že hrozilo nebezpečí z prodlení *„neboť aktuální stav na předmětném místě mohl být kdykoliv během jediného dne změněn. Panovala tak důvodná obava, že tento důkaz nebude možné provést později, přičemž lze důvodně předpokládat, že provedení tohoto důkazu může podstatně ovlivnit šetření otázky, která bude předmětem přestupkového řízení“*. Z protokolu také plyne, že byl *„pozorován jez, který byl v první pravé čtvrtině spíše jen mokrý (voda na úrovni koruny jezu max. 0,5 cm), ve druhé čtvrtině přelivem cca 1-2 cm vody. Ve třetí a čtvrté čtvrtině cca 2-3 cm vody na koruně. Na levé břehové stěně nátoky do náhonu (pravý břeh jezu) byla nalezena vodočetná lať s dělením po dvou centimetrech bez zřetelného vyznačení kóty minimální provozní hladiny – minimálního zůstatkového průtoku“*.

37. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že inspekce vycházela z protokolu o zajištění důkazu včetně fotodokumentace a videodokumentace (viz str. 2–3 prvostupňového rozhodnutí). Soud podotýká, že žalobkyně v podané žalobě brojí zejména proti procesním pochybením při zajišťování důkazů, žádným relevantním tvrzením však nerozporuje skutečnosti, které inspekce při ohledání zjistila a které popsala v protokolu o zajištění důkazu, ani fotografie či videa, které inspekce pořídila během zajištění důkazů a které tvoří přílohu předmětného protokolu.
38. Soud ze shora uvedených listin zjistil, že inspekce postupovala dle § 54 odst. 1 ve spojení s § 138 odst. 1 správního řádu, tedy dne 21. 5. 2019 zajistila důkaz ohledáním věci (pozemků), protože hrozilo nebezpečí z prodlení. Učinila tak předtím, než příkazem ze dne 16. 10. 2019, č. j. ČIŽP/43/2019/6272, zahájila správní řízení a zároveň shledala žalobkyni vinnou ze shora specifikovaného přestupku. Nejednalo se tedy o úkony prováděné v rámci správního řízení, ale o úkony (místní šetření) prováděné před zahájením správního řízení. Jak v rámci usnesení o zajištění důkazu, tak v rámci protokolu o zajištění důkazu inspekce uvedla, že hrozící nebezpečí z prodlení spatřovala v tom, že aktuální stav na předmětném místě mohl být kdykoliv změněn manipulací s vodou na předmětných MVE. S ohledem na tuto skutečnost soud neshledal v postupu inspekce žádné pochybení. Je totiž zjevné, že pouhým zvýšením hladiny vody v nadjezí by došlo, resp. mohlo dojít, k zamezení provedení důkazu, který byl v dané věci stěžejní. Jestliže tedy hrozilo nebezpečí z prodlení, je zřejmé, že inspekce žalobkyni nemohla o zajištění důkazu předem vyrozumět (srov. § 138 odst. 3 správního řádu).
39. K tomuto soud podotýká, že Nejvyšší správní soud v minulosti potvrdil možnost užití institutu zajištění důkazů ve smyslu § 138 správního řádu při kontrolním postupu správního orgánu za předpokladu, že jsou splněny důvody uvedené v § 138 odst. 1 správního řádu (srov. rozsudek ze dne 27. 4. 2017, č. j. 1 As 181/2016-33). Inspekce postupovala v souladu s tímto ustanovením a dodatečně žalobkyni vyrozuměla podle § 138 odst. 1 správního řádu o tom, že již před zahájením řízení opatrovala důkazy pro rozhodnutí (viz protokol o zajištění důkazu a usnesení o zajištění důkazu). Žalobkyně se o tom dozvěděla ještě před tím, než došlo k zahájení řízení o přestupku, přičemž proti usnesení o zajištění důkazů se žalobkyně mohla bránit podáním odvolání a rovněž se mohla ke všem skutečnostem zjištěným během zajištění důkazů vyjádřit. Lze navíc doplnit, že v projednávané věci pracovník inspekce

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

provádějící ohledání telefonicky kontaktoval jednatele. Ten se však nemohl k úkonu dostavit, a tak výslovně uvedl, že inspekce má ohledání provést bez něj.

40. Žalobkyně dále opakovaně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 As 132/2016-34 (ve své replice poukazuje i na rozsudek Městského soudu v Praze, který z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu vychází), který je dle žalobkyně přílehlavý také na nyní posuzovaný případ. Nejvyšší správní soud již v minulosti v rozsudku ze dne 20. 1. 2022, č. j. 4 As 199/2021-37, posuzoval aplikaci závěrů výše uvedeného rozhodnutí na postup ČIŽP při kontrole MVE žalobkyně a shledal, že rozsudek č. j. 8 As 132/2016-34 přílehlá pouze zčásti v tom, že ČIŽP při kontrole MVE žalobkyně představovala kontrolní orgán dle § 1 odst. 1 kontrolního řádu a měla povinnost postupovat podle tohoto zákona. Toto pochybení však nepředstavovalo porušení procesních předpisů, které by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí (srov. bod 22 rozsudku ze dne 20. 1. 2022, č. j. 4 As 199/2021-37). Odlišnost shledal Nejvyšší správní soud v tom, že ve věci č. j. 8 As 132/2016-34 prováděla ČIŽP tři kontroly zařízení žalobce v různé termíny, aniž by byla splněna podmínka nutnosti zajištění důkazů, které nelze později provést. Inspekce tedy mohla žalobce seznámit s kontrolními zjištěními alespoň dodatečně po provedení první kontroly a před kontrolou další. V jiných případech žalobkyně (včetně nyní projednávaného) se však jednalo o situaci, kdy se pracovník ČIŽP dostavil na místo neprodleně k oznámení třetí osoby o závadném stavu, který bylo třeba okamžitě řešit.
41. Nejvyšší správní soud posuzovaný postup ČIŽP v minulosti připodobnil k případu projednávanému v rozsudku ze dne 27. 4. 2017, č. j. 1 As 181/2016-33, ve kterém pracovníci inspekce rovněž porušili povinnost postupovat dle tehdy platného zákona o státní kontrole a podobně jako v nynější věci nezastihli v kontrolovaném zařízení osobu oprávněnou jednat za žalobce. Nejvyšší správní soud sice shledal nevěrohodným tvrzení správních orgánů podložené pouze prostým zápisem z inspekčního šetření, že pracovníci provádějící kontrolu se pokusili neúspěšně kontaktovat žalobce telefonicky, jak namítá žalobkyně. Ani v této věci však nepovažoval porušení procesních předpisů za natolik závažné, aby vedlo ke zrušení napadeného rozhodnutí, přičemž přihlédl zejména ke skutečnosti, že odložením zajištění důkazu by hrozilo jeho zmaření a že stěžovatelka věcně nerozpороvala výsledky místního šetření ani z něj vycházející skutková zjištění.
42. Zdejší soud dospěl k závěru, že rovněž v nyní posuzované věci hrozilo zmaření důkazu, pokud by ČIŽP odložila kontrolu na pozdější dobu poté, co by o ní vyrozuměla žalobkyni. Vzhledem k automatickému provozu MVE panovaly obavy ohledně manipulace s vodní hladinou ze strany žalobkyně. Žalobkyně nerozpороuje správnost zjištění ČIŽP zachycených v protokolu o zajištění důkazu ze dne 21. 5. 2019, pouze brojí proti postupu ČIŽP při zjišťování skutkového stavu a proti posouzení odpovědnosti za přestupek správními orgány.
43. K námitce žalobkyně, že kontrolu provedl jen jeden pracovník ČIŽP, o němž není zřejmé, zda byl oprávněnou úřední osobou, soud odkazuje na protokol ze dne 21. 5. 2019. Z této písemnosti vyplývá, že kontrolu provedl pracovník Ing. L. K., který dle seznamu oprávněných osob založeném ve správním spise byl oprávněnou úřední osobou. K namítané nepřítomnosti další nezávislé osoby při provedení ohledání soud uvádí, že § 12 odst. 1 kontrolního řádu žádnou povinnost kontrasignace protokolu o zajištění důkazu nestanoví. Žalobkyně také zpochybňuje věrohodnost tvrzení o pokusu kontaktovat odpovědného zástupce žalobkyně. K tomu soud uvádí, že součástí správního spisu je fotografie telefonního displeje s protokolem hovoru, ze kterého vyplývá, že pracovník ČIŽP kontaktoval zástupce

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žalobkyně v čase 10 hodin a 10 minut. K namítané účelovosti postupu ČIŽP soud uvádí, že žalobkyně toto tvrzení nikterak nedoložila.

44. Soud uzavírá, že neshledal takové vady v postupu ČIŽP při zjišťování skutkového stavu, které by mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť situace splňovala všechny podmínky pro postup dle § 138 správního řádu.
45. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný ji shledal vinnou pro jiný skutek, než pro který existovalo podezření a pro který přistoupil ke kontrole. K přípustnosti použití důkazů z jiného řízení se ve svých rozhodnutích vyjádřil i Nejvyšší správní soud, který opakovaně zdůraznil, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu v souladu se zákonem, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009-57, a ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119). Přestože se tato rozhodnutí týkají využití svědeckých výpovědí v daňovém řízení získaných v trestním řízení, lze v nich obsažené závěry vztáhnout rovněž na nyní posuzovaný případ (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2014, č. j. 3 Ads 113/2013-21, a ze dne 4. 12. 2014, č. j. 1 Azs 195/2014-36).
46. Soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu s výše uvedenými závěry. Inspekce zajistila důkazy v souladu s § 138 správního řádu a poskytla žalobkyni ve správním řízení možnost se k nim vyjádřit, což žalobkyně dne 13. 11. 2019 učinila. Dle § 78 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) „[s]právní orgán zahájí řízení o každém přestupku, který zjistí, a postupuje v řízení z moci úřední.“ Inspekce při ohledání provedeném v souladu se správním řádem zjistila jiné protiprávní jednání. S ohledem na § 78 odst. 1 přestupkového zákona nemohla toto zjištění ignorovat, neboť měla povinnost řízení o přestupku zahájit. Ani tato námitka žalobkyně o nezákonném postupu inspekce tedy není důvodná.
47. Dle žalobkyně dále není jasné, zda se v případě podnětu na tzv. suchý jez jednalo o žádost o zahájení řízení dle § 44 správního řádu nebo o podnět k zahájení řízení z moci úřední dle § 42 správního řádu.
48. Městský soud při posouzení této námitky vycházel z bodu 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2022, č. j. 4 As 199/2021-37, který v dřívější věci žalobkyně totožnou námitku neshledal důvodnou. Dle § 5 odst. 1 kontrolního řádu „[k]ontrolní orgán zahajuje kontrolu z moci úřední.“ Kontrola podle kontrolního řádu se zahajuje výhradně z úřední povinnosti. Rovněž řízení o přestupku lze zahájit pouze z moci úřední. Podnět na suchý jez tak nemohl představovat žádost o zahájení řízení dle § 44 správního řádu.
49. Žalobkyně konečně vyzdvihuje význam prevenčního hlediska pro posouzení věci. Odkazuje se na dodatek k MŘ ze dne 15. 2. 2019, který hovoří o nové regulaci turbín a osazení měřicí sondy na příznivější místo. Žalobkyně přitom vodočetnou lať skutečně umístila na nové vhodnější místo. Soud tyto skutečnosti neshledal relevantní pro posouzení naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 129d odst. 5 písm. a) vodního zákona.
50. Manipulační řád v bodě E.2 stanoví, že pro kontrolu hospodaření s vodou je osazena vodočetná lať s vyznačenou minimální hladinou. Manipulační řád ani jeho dodatek zároveň neobsahují žádné výjimky z povinnosti vyznačit minimální vodní hladinu. Povinnost dodržovat schválený Manipulační řád pak pro žalobkyni plyne z § 59 odst. 1 písm. a)

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vodního zákona. Z těchto důvodů soud nepovažuje prevenční působení žalobkyně v podobě přesunutí vodočetné latě za rozhodné, neboť povinnost vyznačit na vodočetné lati minimální hladinu nebyla naplněna.

Nenaplnění všech atributů odpovědnosti za přestupek

51. Obsahem druhého žalobního bodu je tvrzení žalobkyně, že nebyly naplněny všechny atributy odpovědnosti za přestupek a že správní orgány nezohlednily veškeré rozhodné skutečnosti. Též tímto žalobním bodem se již zabýval 14. senát zdejšího soudu v rozsudku č. j. 14 A 14/2021 a soud nyní neshledal důvod se od jeho závěrů odchýlit. Soud považuje za vhodné k předestřené žalobní argumentaci zopakovat, že prvostupňovým rozhodnutím, následně potvrzeným napadeným rozhodnutím, uznaly správní orgány žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125d odst. 5 písm. a) vodního zákona, kterého se měla dopustit tím, že dne 21. 5. 2019 provozovala MVE umístěné na pozemku parc. č. st. 137 v k. ú. Olešná u Radnic na toku Berounka, ř. km. 108,8 osazené vodočetnou latí, na níž nebyla vyznačena minimální hladina.
52. Podle § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona je vlastník vodního díla povinen dodržovat podmínky a povinnosti, za kterých bylo vodní dílo povoleno a uvedeno do provozu, zejména dodržovat provozní řád a schválený manipulační řád, neprodleně oznamovat vodoprávnímu úřadu změny mající vliv na obsah manipulačního řádu a předkládat vodoprávnímu úřadu ke schválení návrh na úpravu manipulačního řádu tak, aby byl v souladu s komplexním manipulačním řádem podle § 47 odst. 4 písm. g); náležitosti manipulačních a provozních řádů stanoví Ministerstvo zemědělství vyhláškou.
53. Podle § 125d odst. 5 písm. a) vodního zákona se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že provozuje vodní dílo v rozporu s § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona.
54. Podle § 125d odst. 8 písm. d) vodního zákona lze za přestupek uložit pokutu do 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1, odstavce 5 písm. a) nebo odstavce 7 písm. b).
55. V manipulačním řádu, konkrétně v kapitole „E.2 Provádění měření a pozorování“, je stanoveno, že „[p]ro kontrolu hospodaření s vodou je osazena vodočetná lať s vyznačenou minimální kótou hladiny“. Z prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalobkyně byla shora uvedenou sankcí potrestána za to, že MVE byly sice vodočetnou latí osazené, na této lati však v rozporu s manipulačním řádem nebyla vyznačena minimální hladina, která byla ve schváleném manipulačním řádu, konkrétně v kapitole C.2 Manipulace s vodou za běžných průtoků, stanovena na kótě 278,81 m. n. m. Z pořízené fotodokumentace, která je součástí správního spisu, je jednoznačně patrné, že na vodočetné lati nebyla kóta minimální hladiny žádným způsobem fyzicky vyznačena (např. formou kovové destičky či za použití neodstranitelné a nesmyvatelné šipky, viz s. 10 napadeného rozhodnutí). Soud tak v tomto směru souhlasí s žalovaným, že skutkový stav byl zjištěn řádně a zcela dostatečně a správní orgány na jeho základě správně dospěly k závěru, že žalobkyně spáchala přestupek dle § 125d odst. 5 písm. a) vodního zákona, když provozovala MVE v rozporu s manipulačním řádem.
56. Není přitom pravdou, že by inspekce v prvostupňovém rozhodnutí připustila, že vodočetná lať měla minimální hladinu vyznačenou a že byla dodržena hladina na této kótě. Tvrzená skutečnost z prvostupňového rozhodnutí žádným způsobem nevyplývá. Argumentace

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žalobkyně zjevně směřovala k pasáži, v níž inspekce ve vztahu k původnímu nákresu vodočetné latě, tedy nikoliv ke skutečně zjištěnému stavu, uvedla, že

„[n]a tomto nákresu je zřejmá vodočetná lať se stupnicí a „vodní značkou“ s vyznačenou minimální provozní hladinou. Zde je obviněným vyznačena značka na hodnotě + 2 cm v souladu s původním manipulačním řádem. Dle aktuálního schválného manipulačního řádu má být ale vyznačena hladina na 0 cm. Tento aktuální manipulační řád byl poskytnut vodoprávním úřadem až v rámci zahájeného předchozího řízení o přestupku za porušení ust. § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona a to na základě upozornění samotného obviněného. Jelikož se v předmětný den zajišťování důkazu ohledáním tato hladina pohybovala ve stanoveném rozsahu, bylo toto řízení o přestupku usnesením zastaveno. Proti tomuto usnesení o zastavení řízení se obviněný neodvolal. Z výše uvedeného je zřejmé, že ČIŽP nebyla schopna na místě zajištění důkazů efektivně určit výšku minimální provozní hladiny vodního díla (hladinu minimálního zůstatkového průtoku), díky čemuž bylo marně zahájeno řízení ve věci porušení ust. § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona.“

Z citované pasáže je podle soudu zcela zjevné, že inspekce sice konstatovala, že hladina vodního toku se sice skutečně pohybovala ve stanoveném rozsahu, zároveň však inspekce v prvostupňovém rozhodnutí uvedla, že „[p]ři ohledání dne 21. 5. 2019 byla na levé břehové stěně nátoku do náhonu (pravý břeh jezu) nalezena vodočetná lať s dělením po dvou centimetrech bez zřetelného vyznačení kóty minimální provozní hladiny – minimálního zůstatkového průtoku (dále jen „MZP“). Hladina byla na úrovni cca 1 cm (polovina dvoucentimetrového dílku). Tím byla znemožněna účinná kontrola dodržování MZP v korytě toku pod místem odběru povrchové vody z toku.“ Na jiném místě pak inspekce konstatovala, že „ze spisového materiálu je naprosto zřejmé, že k naplnění skutkové podstaty deliktu došlo“. Z prvostupňového rozhodnutí tedy žádným způsobem neplyne, že by snad inspekce připustila, že v době ohledání nebyla skutková podstata předmětného přestupku naplněna. To je jednoznačně patrné také z následující pasáže prvostupňového rozhodnutí, v němž inspekce uvedla, že „[k]dyby na místě zajišťování důkazu ohledáním zmíněná vodní značka (vyznačení minimální provozní hladiny) na úrovni 0 cm byla, k zahájení přestupkového řízení by nedošlo“.

57. K námitce žalobkyně, že jí není zřejmé, z jakých částí MŘ vycházela při určení aktuální hodnoty vodní značky, soud uvádí, že tato skutečnost není v posuzované věci rozhodná. Podstatné je, že vodočetná lať měla mít vyznačenou kótu minimální výše hladiny, ale neměla, což vyplývá též z fotodokumentace pořízené inspekcí.
58. Pravdivé pak není ani tvrzení žalobkyně, že nedošlo k ohrožení zákonem chráněného zájmu, protože hladina na jezu na minimální kótě hladiny byla dodržena. Inspekce však za zákonem chráněný zájem v prvostupňovém rozhodnutí označila zájem na ochraně povrchových vod, konkrétně zájem na umožnění kontroly dodržování minimálního zůstatkového průtoku ze strany kompetentních úřadů a veřejnosti, nikoliv zájem na zachování minimálního zůstatkového průtoku. Ani argumentaci obsaženou ve druhém žalobním bodě tak soud důvodnou neshledal.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí

59. Žalobkyně ve třetím žalobním bodu namítala nepřezkoumatelnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí, a to z důvodu, že pokud inspekce dospěla k závěru, že v době zajišťování důkazu byla dodržena hladina na jezu na minimální kótě hladiny, musela k němu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

dospět na základě toho, že tato byla seznatelná z vodočetné lati. Soud konstatuje, že za nepřezkoumatelné lze považovat toliko rozhodnutí, jehož výrok či odůvodnění jsou nesrozumitelné nebo jejichž odůvodnění je nedostatečné ve smyslu rozsahu či přesvědčivosti (srov. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Těmito vadami napadené ani prvostupňové rozhodnutí netrpí. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů obsahují jednoznačnou právní kvalifikaci vytýkaného protiprávního jednání, vylíčení skutkových okolností a skutkového stavu a také zdůvodnění výše uložené sankce včetně toho, jak bylo přihlédnuto k polehčujícím okolnostem. Napadené ani prvostupňové tedy nejsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost či nedostatek zdůvodnění, tedy pro okolnosti, které by soudu umožňovaly je zrušit pro vady ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud pak dále odkazuje na vypořádání druhého žalobního bodu, v němž se tvrzením žalobkyně o dodržení hladiny na jezu a souvisejícím rozporem mezi výrokem a odůvodněním prvostupňového rozhodnutí podrobně zabýval. Soud pouze závěrem opakuje, že žalobkyně nebyla ve správním řízení potrestána za nedodržení minimálního zůstatkového průtoku, ale za to, že na vodočetné lati nebyla zřetelně vyznačena minimální provozní hladina (minimální zůstatkový průtok). Ve vztahu k tomuto jednání byl skutkový stav věci zjištěn správními orgány zcela dostatečně a předmětné jednání bylo také správně právně kvalifikováno.

60. Žalobkyně zároveň namítá nepřezkoumatelnost pro neposouzení míry vlivu provozní činnosti na ohrožení chráněného zájmu. Soud připomíná, že k ohrožení chráněného zájmu došlo porušením povinnosti žalobkyně vyznačit na vodočetné lati minimální hladinu. Tato povinnost pro žalobkyni vyplývá ze schváleného manipulačního řádu a z § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona. Není rozhodné, že MVE provozovaná žalobkyní sdílela vodočetnou lať s MVE Olešná I a II, jejíž provozovatel nese samostatnou povinnost totožnou s povinností žalobkyně. Žalobkyně jakožto samostatná právnická osoba měla sama povinnost minimální vodní hladinu na vodočetné lati vyznačit. Soud tedy ani této námitce nepřisvědčil.

Závěr a náklady řízení

61. Ze shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
62. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který byl plně úspěšný, soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. ledna 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.